

HUMANITAS

821.135.1

scriitori
români
contemporani

IULIAN POPA

GUADALAJARA

 HUMANITAS
BUCUREȘTI

Coperta: Angela Rotaru
Tehnoredactor: Manuela Măxineanu
Corector: Cristina Jelescu
DTP: Iuliana Constantinescu, Carmen Petrescu

Tipărit la Art Group

© HUMANITAS, 2018

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
Popa, Iulian

Guadalajara / Iulian Popa. – București:

Humanitas, 2018

ISBN 978-973-50-6274-3

821.135.1

EDITURA HUMANITAS

Piața Presei Libere 1, 013701 București, România

tel. 021/408 83 50, fax 021/408 83 51

www.humanitas.ro

Comenzi online: www.libhumanitas.ro

Comenzi prin e-mail: vanzari@libhumanitas.ro

Comenzi telefonice: 021/311 23 30

Amar

Deschise ușa cu gesturi bruște și ieși grăbită, cu părul lung ondulându-se în curentul care se făcuse din cauza geamurilor deschise. Și-l vopsise cu o zi înainte și acum avea o culoare vișinie, deși pe cutiile de vopsea era o femeie cu părul roșu. Intens, după cum era scris sub fața ei zâmbitoare.

— Vezi că nu-mi mai iau cheile, apucă să zică înainte de a trânti ușa apartamentului.

El o privi lung, dădu din cap și se aplecă să-și lege șireturile de la pantofi. Se uită la ceas și la masa din bucătărie, pe care stăteau două cești de cafea pline. Se scuzase că uitase cu o seară înainte să cumpere zahăr. Și poate ar trebui să te implici ceva mai mult, nu doar la cumpărat câteva lucruri de la magazin, îi spusese ea.

Tresări la auzul zgomotului din camera de alături. La început, când tocmai ce se mutase aici, se bucurase că bucătăria desparte cele două dormitoare.

— Mama? se auzi vocea ascuțită a fetei care apăruse din dormitorul mic.

Bărbatul ieși din bucătărie și se opri în fața ei pe hol.

— Mama nu-i aici, vine înapoi imediat. Se întoarce, zise el, făcând semn cu mâna spre ușa de la intrare.

Copilul privi spre geamul ușii de la baie.

— Mama? întrebă din nou, cu o voce scăzută de data aceasta.

— Nu e acolo. N-ar sta pe întuneric, nu-i așa? spuse el, râzând în felul în care-și imagina că ar fi bine să râdă atunci când vorbești cu un copil.

Se opri din râs când văzu că îl privește în ochi, fără expresie. Se apropie de fetiță, o mângâie pe cap și se lăsă pe vine la nivelul ei. Privi la picioarele ei goale și o întrebă dacă îi e frig, dar ea nu răspunse.

— Hai să-ți punem ceva în picioare și să mergem în bucătărie, ce zici?

Oftă, dându-și seama că nu folosise tonul potrivit și repetă întrebarea.

— Vrei să mănânci ceva?

O întrebare mai mult de formă, căci știa că nu mănâncă așa devreme. Îi făcu semn să vină după el în dormitor. Scoase o pereche de ciorapi dintr-un dulap și, cu gesturi stângace, încercă să i-i pună în picioare.

— Cred că trebuie să te așezi, zise, însă ea îl privea detașat. O să-ți se facă frig. *Și nu vei spune că ți-e frig.* De ce mă feresc să vorbesc cu voce tare? Hai, te rog, așază-te pe pat. Uite, jucăria ta preferată.

Apucă jucăria de lângă pat și i-o arătă, iar ea se încruntă pentru o secundă, dar nu se mișcă din loc. *Ce fetiță se joacă cu o mașină de curse?* Oftă din nou, așezat în genunchi, cu o șosetă într-o mână și cu mașina de jucărie în cealaltă, privind la ea cu un zâmbet binevoitor. I se păru că aude un sunet pe hol și se ridică brusc. La fel de neașteptat, copilul se repezi spre el, îi smulse jucăria din mână și se trânti pe pat, fără să-i spună nimic.

— Nu era nimic, mi s-a părut. Mama întârzie, îi spuse el, punându-i un ciorap pe piciorul rece. S-a dus să ia zahăr, con-

tinuă el. Știi, zahăr? Dulce? O fi multă lume la ora asta. Ea nu poate să bea cafea fără zahăr. Nu suportă gustul amar.

Reuși să-i pună ambii ciorapi și zâmbi. Știa că-i e mai bine acum, cu toate că singurul lucru care o interesa era una dintre roțile mașinii, pe care o atingea cu degetul, privind-o cum se învârte.

— Nici eu nu-l suport, dar azi m-aș fi descurcat. E doar o cafea până la urmă.

Mai bine de o oră până vine bona. Se întoarse în bucătărie și privi pe geam. De aici vedea doar parcare plină cu mașini printre crengile lipsite de frunze ale unui stejar pe care cei de la primărie nu-l tăiaseră încă. În mai puțin de o oră, parcare avea să se golească. Magazinul era vizavi de bloc. Tre-cuse un sfert de oră, poate mai mult. Dădu să-și scoată telefonul din buzunar, dar își aduse aminte că văzuse telefonul ei pe unul dintre rafturile dulapului.

Atinse cu mâna una dintre ceștile de cafea. *Dacă mai întârzie mult, trebuie să o încălzesc. Nu cred că merge reîncălzită.* Ea știa totul despre cum se face cafeaua. Cafeaua e bună doar la ibric, îi spusese de mai multe ori, până când el încetase să o mai contrazică. Sorbi din ceașca lui și se mai uită o dată pe geam. Prima lor întâlnire fusese la o cafea, într-unul din cele trei locuri din oraș în care se mai făcea cafea la ibric.

Apucă ceașca cu grijă și sorbi din ea. Se strâmbă și aruncă lichidul în chiuvetă. Spală ceașca cu gesturi precise, atent să n-o lovească de marginile chiuvetei. N-ar fi avut vreo problemă să bea dintr-o ceașcă normală, dar tot ea îl convinsese că, dacă o bea dintr-una de porțelan, cafeaua are gust mai bun. Și avea, pe atunci. Începuse chiar să și recunoască diferențele între felurile de cafea. Îi spusese cât de importantă este alegerea boabelor de cafea, prăjirea lor și îi povestise despre metoda de preparare specifică fiecărei cafele, ba chiar și

despre compușii volatili care se eliberează. Iar la sfârșitul întâlnirii îi mărturisise că are o fetiță. Ceva mai specială, menționase ea, iar el se gândise pentru moment că se referă la cafea. Nu înțelesese dacă istoria cafelei în două ore fusese doar pregătirea pentru a-i spune că are un copil. Ar fi vrut s-o întrebe, însă, la sfârșitul serii, uitase complet de asta și singurul lucru pe care și l-ar fi dorit ar fi fost să rămână cu ea în noaptea aceea.

Se întoarse în dormitor și o găsi cu jucăria în mână, pe marginea patului.

— Mama întârzie, îi zise el aproape în șoaptă. N-ai vrea o altă jucărie? Sau poate să te uiți la desene?

Să nu se uite la televizor prea mult. Și să nu fie lăsată singură. *Cine m-ar verifica acum?*

— Vrei la desene? o întrebă el în șoaptă.

Lipsa răspunsului îl făcu să renunțe. Scoase telefonul din buzunar și selectă un număr.

— Salut. Măi, vezi că întârzii azi. Nu știu cât, dar vin un pic mai încolo, a intervenit ceva. Mă acoperi tu, vorbește cu șeful.

Mai puțin de o oră până vine bona. Se îndreptă spre sufragerie și porni televizorul, lăsându-l cu volumul redus pe un canal de desene animate. Îi făcu semn copilului care stătea în pragul ușii dormitorului că poate merge dincolo, însă nu primi nici un răspuns.

— Mă întorc imediat, îi zise el și ieși pe vârfuri din apartament.

Coborî scările în viteză, ieși în fața blocului și privi în stânga și-n dreapta, apoi către magazinul de peste drum. Îi cercetă cu privirea pe oamenii aflați în stația de unde ea lua în fiecare dimineață autobuzul spre serviciu. Traversă strada și intră în magazinul deschis non-stop. O salută din cap pe

vânzătoarea cu ochi obosiți și aceasta îi răspunse cu același gest. O întrebă dacă nu cumva intrase o femeie mai devreme.

— Cam așa de înaltă, spuse el, punându-și mâna la nivelul bărbiei. Cu păr ondulat, vopsit.

Nimeni nu intrase în magazin de o oră încoace. Poate la celălalt, mai jos, dar până la el era aproape o stație de autobuz. Cumpără o pungă de zahăr și porni înapoi. În stația de autobuz nu mai era nimeni.

Deschise încet ușa apartamentului. Din sufragerie se auzea în surdină melodia unei reclame la jucării. O văzu stând pe canapea, cu mașina ei de curse la piept. Se așeză lângă ea.

— Am mers eu până la urmă, spuse el, arătându-i punga cu zahăr. Dau un telefon, ba nu, două, și vin imediat la tine și ne uităm la desene toată ziua. Ce zici? o întrebă, zâmbind, așa cum își imagina că i-ar fi plăcut și lui să-i zâmbească cineva când era de vârsta ei.

Și pentru prima oară văzu ceva în acei ochi negri și mari.

Guadalajara

Liviu Vicol trase de scaunul pe care-l ocupa în fiecare seară în chioșcul de patru pe patru aflat în colț, la intersecția dintre Frumoaselor și Sfântul Constantin, un loc viran, pe care, în anii nouăzeci, se ridicase prima afacere privată din orașul pe atunci încă industrial: consignația Titus Serai – parțial după numele proprietarului – o cutie metalică, în care mirosul de trandafiri te întâmpina odată cu cele trei fete care rânjeau de dimineața până seara în fața rafturilor pline de mărfuri cu ambalaje colorate. După doi ani, Titus n-a mai primit aviz de la primărie și a trebuit să-și mute toată marfa acasă, în balcon. L-au forțat să vândă și chioșcul. Și de parcă n-ar fi fost îndeajuns, s-a despărțit și de nevastă-sa. Săptămâni întregi s-a tot învârtit prin jurul chioșcului, până într-o zi de toamnă, în care a dispărut. S-a zvonit că mai mult din cauza ei plecase, că nu suporta gândul de a ști că trăiește cu altcineva în același cartier. Alții spuneau că ar fi împrumutat bani de la un interlop, și a trebuit să dispară, când n-a mai putut să-i dea înapoi. Oricum ar fi fost, nu l-a mai văzut nimeni prin cartier. Anii au trecut, lumea l-a uitat. Într-o zi, băieții din laminor au aflat că fusese găsit mort, undeva, într-un sat prăfuit din Bărăgan.

— Să trăiți domn' inginer, se auzi vocea din spatele tejelei. O apă de gură?

— Parcă ar merge și o bere în seara asta.

Vicol șterse șezutul scaunului cu mâneca și se așeză pe el, cu fața spre stradă. Pe masa mică, lipită de geam, chelnerul puse o halbă cu bere și un pahar cu votcă. Mai aruncă o privire la peretele opus, pictat de sus până jos, și dădu paharul pe gât. Încă vreo trei și peretele prindea viață. Nimeni nu-și mai amintea care dintre patronii anteriori avusese inspirația să picteze o plajă cu palmieri și o mulțime întinsă pe nisip. Ultimul doar scrisese cu litere mari deasupra – *Guadalajara*.

Se lăsase întunericul și odată cu el o ceață groasă. Vicol vedea doar taxiurile înșirate de-a lungul trotuarului, în care șoferii fie dormeau, fie își omorau timpul jucându-se sau vorbind la telefon.

Aurel deschise larg ușa și intră salutându-i pe toți cu un gest al mâinii.

— Tot respectul, domn' inginer, spuse el, privind în direcția lui Vicol.

Pe Aurel îl plăcea toată lumea, în afară de nevastă-sa, dar toți știau că e numai vina ei, mai ales după ce se hotărâse să plece în Italia. Ca mai toți cei din Guadalajara, nu lucrase mai nimic de douăzeci de ani, de când se restructurase fabrica.

— Domn' inginer, nu-i doamna, care iese din mașină?

Vicol l-a privit și a dat din cap. Doamna era cuvântul prin care Aurel își exprima respectul față de o femeie. Îl folosea doar pentru cea pe care o remarcaseră cu toții în urmă cu câțiva ani, urcând și coborând zilnic dintr-un taxi chiar în fața lor.

Doamna coborî din mașină și se opri în ușă, gesticulând. Avea vreo patruzeci și ceva de ani și părerea unanimă a băieților era că și la șizeci o să arate bine. Nimeni n-o văzuse cu vreun bărbat, ceea ce-l făcuse pe Aurel să se lanseze în tot felul de speculații care îi împărțiseră pe cei prezenți în două

Cuprins

5	Amar
10	Guadalajara
15	Luptător cu rol determinant
26	Schimb de tură
31	Terapie
35	Vizitatorii
45	Ada, în ritm de blues
51	Amy
59	În ajun
73	La Sfântul Lazăr nu mai au locuri
81	Claudia nu mai e
86	O noapte
94	Căminiști
107	Lección
115	O simplă formalitate
128	Ostatic
140	Rătăcire
154	Acolo unde zgomotul străzii nu ajunge
168	Cod galben
179	Dacă vrei, pune-o la loc
189	Duty-free
196	Hugo și lucrurile uitate de vreme